

# Podobenství o soudci a vdově

Rožnov, Střítež: 31.1.2016

**Kazatel:** Josef Hurta

**Čtení:** L 11, 5 – 13

**Text:** L 18, 1 – 8 *Vypravoval jim podobenství, aby ukázal, jak je třeba stále se modlit a neochabovat: "V jednom městě byl soudce, který se Boha nebál a z lidí si nic nedělal. V tom městě byla i vdova, která k němu ustavičně chodila a žádala: 'Zastaň se mne proti mému odpůrci.' Ale on se k tomu dlouho neměl. Potom si však řekl: 'I když se Boha nebojím a z lidí si nic nedělám, dopomohu jí k právu, poněvadž mi nedává pokoj. Jinak mi sem stále bude chodit a nakonec mě umoří.'" A Pán řekl: "Všimněte si, co praví ten nespravedlivý soudce! Což teprve Bůh! Nežjedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane. Ale nalezně Syn člověka víru na zemi, až přijde?"*

„V jednom městě byl soudce, který se Boha nebál a z lidí si nic nedělal.“ Toho povýšeneckého soudce si, myslím, dovedeme docela dobře představit. I naše soudnictví je liknavé a pomalé. Dovolat se spravedlnosti, to je běh na dlouhou trať, a také ne každý se k tomu odhodlá. Ježíš toho soudce navíc charakterizuje jako nespravedlivého. Vyjadřuje to slovy, že “Boha se nebál a z lidí si nic nedělal“. Toho soudce bychom dnes mohli přirovnat nejen k veškeré přebujelé státní byrokracii, k marnému boji s větrnými mlýny zkorumpovaného státního aparátu, ale vůbec k politikům a k absenci jejich dobré politické vůle. Často je i dnes těžké dovolat se spravedlnosti. Může běžný občan na tom něco změnit? Stále častěji mluvíme o znechucení politikou, o vystrízlivění z krásných demokratických ideálů a o zbytečnosti snahy něco ovlivnit pouhým volebním aktem. Arogance politiků, kteří se Boha nebojí a z lidí si nic nedělají, nás zatlačuje do pozice bezbranných a jim napospas vydaných občanů druhé kategorie. Jsme něco jako chudá stará vdova bez možnosti zastání.

A skutečně, na scénu Ježíšova podobenství vstupuje chudičká nepatrná vdova, bez zastánce, bez politické moci a vlivu, bez prostředků k podmazání nespravedlivých. David proti Goliášovi. Co může dělat? Co taková chudá žena zmůže? Ježíš poukazuje na její jedinou zbraň, a tou je umíněná, neústupná, urputná vytrvalost. Můžeme si představit zcela obyčejnou vesnickou ženu v šátku, která nemá nic než jen tu drzost a prořízlou pusou, jak přichází se svým sporem a obtěžuje svého advokáta den co den, ráno, v poledne nebo večer, bez ustání zvoní na dveře, telefonuje, prozvoňuje, esemeskuje, a když to tak dělá týden, dva, tři, měsíc či rok, tak se ta její původní bezmoc postupně proměňuje v jakousi děsivou moc, která nabývá až zrůdných obludných rozměrů až je nám chudáka advokáta líto. Ano, má pravdu kniha přísloví, když říká: „Neustálé zatékání vody v době dešťů a svárlivá žena jsou totéž.“ V každém případě nám tady vyrůstá před očima obraz dvou lidí, kteří ani jeden ani druhý nejsou zrovna vzorovými občany. Nejen, že soudce je nespravedlivý a bezohledný, ale i ta vdova je svou neodbytností obtěžující a nesnesitelná. Taková věčná stěžovatelka. Taková rázná ženská, jak se zdá podle jednoho z překladů, kde se soudce bojí, aby, cituji: „mě nakonec nepřišla zpolíčkovat.“ Aby mi nepřišla nafackovat. Jiný překlad vidí ženu spíše jako takovou vesnickou informátorku, neboť soudce se bojí, cituji: „aby mi nakonec nezničila pověst!“ To vše zabaluje ekumenický překlad do slov: „nedává mi pokoj. Bude mi sem stále chodit a nakonec mě umoří.“

Bratři a sestry, ano, tak to na světě chodí. Jsou to někdy velmi neutěšené vztahy mezi lidmi, kdy jedni druhé obtěžují, kdy nemají daleko k výhrůzkám, kdy visí ve vzduchu facky, kdy se chodí k soudu, ale také kdy se čeká na úplatek a pohrdá se lidmi, kteří nepodmazávají, kdy jedni dávají najevo svou aroganci, z lidí si nic nedělají a už vůbec se nebojí Boha. Proč ale z toho Ježíš dělá podobenství? Co nám to tady Ježíš dává za vzor?! Čeho je to podobenství? To bude jistě nějaká lumpárna!

A ejhle, bratři a sestry, Ježíš tomu všemu nasadí korunu, když nám, zbožným lidem dá za vzor tu svárlivou ženu a toho nespravedlivého soudce učiní předobrazem dokonce samotného Pána Boha. Jak si to máme vysvětlit? Inu, Ježíš je provokatér. A říká: Podívejte se, čeho jste v životě schopni. Jedna chudá vdova, která nemá žádnou viditelnou moc, je schopna se domoci svého práva u bezohledného nespravedlivého soudce. On jí vyhoví i přesto, že nejsou spolu žádní velcí kamarádi. Žijeme ve světě falešných vztahů, vzájemné rivality, nedůvěry a neúcty. A přesto někteří dovedou být zcela neodbytní, vytrvalí a neústupní. Dělal by to, kdyby neměli žádnou naději na úspěch? Některé soudní spory se táhnou už léta. A nikdo nechce ustoupit. Nikdo se nechce vzdát. A to ve světě, kde lásku, ochotu a obětavost bys hledal jen velmi těžko. Proč tedy, říká Ježíš, máte tak málo trpělivosti, vytrvalosti a naděje tam, kde se dovoláváte laskavého, milujícího a soucitného nebeského Otce? Všimněte si, co praví ten

nespravedlivý soudce: „I když se Boha nebojím a z lidí si nic nedělám, dopomohu jí k právu, poněvadž mi nedává pokoj.“ „Což teprve Bůh!“ říká Ježíš. „Nejedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Ujist'uji vás, že se jich brzo zastane.“ Ježíš tu provokativně srovnává nesrovnatelné, aby naplno vyjevil, jak zbytečné jsou naše obavy z domnělé Boží nečinnosti a lhostejnosti.

To je první věc, kterou Ježíš ukazuje – jaký je Bůh. Dá-li se pohnout k činu i nespravedlivý soudce, oč více pak ten spravedlivý. Druhá Ježíšova provokace je namířena proti nám samým. On říká: Ve svých vzájemných sporech a hašteření dovedete být tuze vytrvalí. Ale když se jedná o spolehnutí na laskavého Pána Boha, když se jedná o modlitbu, o duchovní modlitební zápas, tu najednou nepochopitelně a bezhlavě ztrácíte naději, předčasně utíkáte z boje a ztrácíte víru. Tam, kde máte mnohem větší naději na vyslyšení – tam nevytrváte. Tam nevěříte. Bůh je přece na rozdíl od lidí dokonale spravedlivý a zcela jistě se jednou všech volajících zastane. Ale – a to je to provokativní slovo – nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde? Vy pochybujete o Bohu. Bojíte se, že Bůh s pomocí nepřijde. A přitom je to naopak. Bůh přijde zcela jistě. Ale budou tu na zemi ještě nějakí věřící? Budou tu ještě nějaké „neodbytné vdovy“, které nepřestaly věřit? Pochybovat můžete leda o sobě, ale ne o Bohu.

Bratři a sestry, to Ježíšovo podobenství nás utěšuje i napomíná zároveň. Na jedné straně dokazuje, že když je možné pohnout k jednání nečinného a nespravedlivého soudce, je mnohem snazší dojít zastání u spravedlivého Boha. Co říkám! Je to naprosto jisté, že Bůh jednou zjedná spravedlnost pro všechny. Výtka kvůli nečinnosti nakonec nesměruje vůči Pánu Bohu ale vůči lidem. Ne my Boha, ale Bůh nás musí napomínat, že nic neděláme. On usvědčuje z nečinnosti nás. Říká: Jestliže dokážete být tak vytrvalí ve svých nesmyslných sporech, což nemá mnohem větší smysl zůstat vytrvalý ve víře v Boha, jehož soud a zastání jsou jisté a znamenají pro vás věčný život?

Vytrvalost ve víře, vytrvalost v modlitbách, to je to, na co je tu kladen důraz. Abychom to nepřeslechli, můžeme takové důrazy a výzvy číst v celé bibli. I sám evangelista Lukáš si přisadí a doplní hned v úvodní větě: „Vypravoval jim podobenství, aby ukázal, jak je třeba stále se modlit a neochabovat.“ A tak různými způsoby, znovu a znovu nás Pán Bůh napomíná, abychom vytrvali ve víře. Znovu a znovu přichází se svým slovem, abychom na něj nezapomínali. Vytrvale nás provokuje k víře, k modlitbám za tento svět, za lidi kolem nás. Ale my jako bychom se Boha nebáli a z lidí si nic nedělali, zarputile jeho výzvy ignorujeme. Nijak nás totiž nepodmazává. Ale pokoje nám nedá. Stále bude za námi chodit. A to je dobře. Ještě že ten Bůh, který se někdy jeví lidem tak bezmocný a nepatrný, projevuje vůči nám tak umíněnou, neústupnou, urputnou vytrvalost. Co říkáte - že bychom se jím konečně začali vážně zabývat?

**Modlitba:** *Pane, vyznáváme, že někdy zarytě setrváváme ve své nevěře a lhostejnosti. Prosíme, obrať nás, abychom naopak vytrvali ve víře, lásce a naději. Amen.*

**Přímluvná modlitba:** *Pane, jsme si vědomi toho, že si ani trochu nezasloubujeme tvoji pomoc, a jsme odkázáni jen na tvoji milost. V této důvěře se modlíme za nemocné, za lidi v nemocnici, v ústavech, v léčebnách. Modlíme se za lidi postižené, nemohoucí, za lidi odkázané na cizí pomoc. Skloň se k nim svou milostí. Pane, vyznáváme, že ty jsi položil život za všechny lidi. Nikdo ti není tak vzdálen, aby ses nad ním ty neslitoval. V tom je naše naděje. Ty víš, jak nám záleží na těch, kteří se ti ztrácejí. Jsou to naše děti, naši sourozenci, naši příbuzní, členové našich sborů. Snažíme se je nalézt, ale nedokážeme je navrátit. Pane, smiluj se a pomoz. Povzbuzení tvým evangeliem chceme ti v prosbách předložit všechny své starosti a zlé věci, které nás trápí. Zlo, které na nás doléhá. Svázanost, nesvobodu a posedlost, kterou trpí děti i dospělí, mladí i staří. Vysvobod' ty, kdo jsou posedlí toubou po moci a bohatství; kdo jsou ovládnuti alkoholem a drogami; kdo jsou v zajetí duševních chorob; kdo chtějí skoncovat se životem. Pane, smiluj se nad nimi a zachraň je. Modlíme se za naši vládu, za parlament, za prezidenta... Prosíme za tvou církev, za náš sbor: abychom měli dost trpělivé lásky pro všechny ztracené a odcizené; abychom očekávali víru tam, kde dlouho narážíme jen na lhostejnost a odmítání. Dej, ať naše modlitby neustávají. Přijmi nás, když ti v tiché modlitbě předkládáme své osobní starosti a myšlenky ..... Pane, tvá oběť na kříži je pro nás zdrojem svobody a pokoje. Vlej nám do srdce novou naději a z ní plynoucí radost. Amen.*